

Ladislav Babić

Povijest – glavni tok i rukavci

Revizionisti povijesti, ne oni koji temeljem novih dokumenata imaju rasvjetljavajući i potpuniji pristup historijskim zbivanjima, već oni koji iz ideoloških ili trenutnih politikantskih nakana imaju razloge serviranja laži o inače solidno dokumentiranim (od domaćih i stranih autora) zbivanjima, nisu samo karakteristika regije negdašnje *Jugoslavije*, oni se javljaju posvuda u svijetu. Laži ne plasiraju samo površno ili posve neobrazovani ljudi, odnosno zaslijepljeni ideolozi koji bi se u političkom životu uspinjali od poraženih do pobjednika, one se često koriste i od vlada respektiranih zemalja kako bi postigle ili obrazložile svoje ciljeve i djelovanja (sjetimo se samo američkih laži o iračkom posjedovanju oružja za masovno uništenje kao opravdanja za invaziju na tu zemlju, ili [incidenta u Tonkinškom zaljevu](#) kao opravdanja za bombardiranje tadašnjeg *Sjevernog Vijetnama*, da ne spominjemo debakl propale invazije u kubanskom [Zaljevu svinja](#)). U *Hrvatskoj* su posebno aktivni potomci – biološki ili politički – ustaškog režima takozvane *NDH*, naročito glasni uoči datuma formiranja te kvislinše paradržave, uoči misa koje svećenstvo drži za njenog *Poglavnika*, ili majskom periodu kad na red dolazi mješavina mitova, laži, istina i poluistina o bleiburškim zbivanjima, odnosno potonjem tzv. „*križnom putu*“ koji je trajao nekoliko mjeseci. Izvan konteksta zbivanja, lišena spoznaje da je moral temporalna kategorija te da se današnjim mjerilima neka prošla događanja ne mogu suditi, te izvan globalnog sagledavanja činjenica od kojih ovoprostorne nisu nezavisni dio, formalizirani pogled na dešavanja lišena bitnih sastojaka kako bi opravdali svoju reviziju događaja, uglavnom praćena floskulama bez realnog značenja. Poput „*sve žrtve su jednake*“ ili „*svaki život je vrijedan*“, primjerice, nastoje se ostvariti političke težnje, opravdati zločine svojih bioloških ili političkih predaka, te se s pozicija

ratnih gubitnika lažima i prijevarama dići do nivoa pobjednika. Sasvim kratko o dvije navedene floskule, koje u očima većine izgledaju neupitne. Žrtve su jednake samo u biološkom smislu – sve su mrtve. U etičkom pak ih treba razlikovati, poput poginulih civila od ruke terorista i terorista samog. Nadalje, u principu je zaista svaki ljudski život vrijedan, ali – na žalost plasirateljima te tvrdnje – ne jednako. Život nevine žrtve „*Jasenovca*“ nije jednako vrijedan kao život njenog ubojice, život agenta kojeg je ubio terorist nije jednako vrijedan životu ubojice. Nije li onda čudno da promicatelji rečene tvrdnje baš i ne sažaljevaju teroriste pobijene od policije, već komemoriraju poginule na strani potonjih, a teroriste često pokapaju u neoznačene grobnice? Zašto *Crkva*, ako je svaki život jednako vrijedan, drži mise za *Pavelića* a odbija ih držati za *Tita*? Zašto, ako su svi životi, ako su sve žrtve jednako vrijedne? Više je nego jasno da je to zastupnicima iskrivljene etike evidentno, jer im je očito vlastiti život više vrijedio od života jasenovačkih uznika, što su naknadno dokazali i jaukanjima oko svojih žrtava, uglavnom alibi nalazeći u poginulim zbiljski nevinim žrtvama kakvih ima u svakom ratu (*Ameri* bi ih nazvali „*kolateralnim žrtvama*“, mada je, specijalno u ustaškim logorima, teško uopće govoriti o bilo kakvoj uzgrednosti). Humanistička etika podrazumijeva ne samo moralnost, već i logičku dosljednost stavova u praksi, a potonji odišu licemjerjem karakterističnim za države, njene građane i ljudski rod u cjelini. Floskula se najčešće pokazuje jača od mozga koji bi je trebao raskrinkati. Čak i niz lijevo pozicioniranih političara (uglavnom je takvih jako malo) u svom neznanju i neinformiranosti često ponavljaju lažne tvrdnje, ili tvrdnje koje izvlače iz konteksta povijesti, te mašu njima nastojeći privući pristalice, u prosjeku još neobrazovanije ali podložnije dresuri floskulama (uostalom, tko pita jeli u glasačku kutiju listić ubacio genij ili kreten). Često se koristi tvrdnja da se treba ugledati na *Njemačku*, *Austriju* ili *Italiju* koje su – za razliku od njihove kvislinške sluškinje – uspjele obračunati sa svojom fašističkom prošlošću, kao i objeda *Udbe* za sva moguća zla učinjena eksjugoslavenskim (naročito ustaškim) emigrantima, mada u širokom povijesnom i geografskom kontekstu stvari izgledaju ponešto drukčije, bez namjere da ikoga pravdam. Samo navođenje činjenica trebalo bi navesti upoznate s njima na nešto drukčiju percepciju stvarnosti i povijesti, od one koja se svrhovito nameće.

O „*bleiburškim*“ žrtvama i *Udbi* već sam pisao, te ću uz kratko podsjećanje navesti neke nespomenute činjenice, s obzirom da je komparacija jedna od povijesnih metoda izučavanja događaja. Ništa nije izolirano i bez veze s drugim pojavama na ovom svijetu. Manipulirajući brojem pobijenih ustaša (i nevinih žrtava, kao i brojem kućama otpuštenih nevinih civila), uglavnom ne spominjući pritom četnike, bjelogardejce i poraženu nacističku vojsku koji su se boreći

povlačili prema zapadu bez predaje, i to cijeli tjedan nakon završetka *2.svjetskog rata* u *Evropi*, kad su goneći okupatora i njegove kvislinge pogibali vojnici *NOV* dok je drugdje na kontinentu vladao mir, proustaški autori dižu brojke do nebesa, istovremeno zamjerajući jednaki postupak *ekstremnih Srba* s jasenovačkim žrtvama. Zahvaljujući radovima *Žerjavića* i *Kočovića*, a napose poimeničnom evidentiranju jasenovačkih žrtava ustaškog režima, oko njihova broja danas za objektivne povjesničare nema puno nedoumica. Podgrijavaju ih samo revizionisti, a posebno oko žrtava „*križnog puta*“. Ne ulazeći u odokativne procjene (mada su i tu [spomenuta dva autora](#) dala prihvatljive brojke), sasvim se zaobilazi širi kontekst zbivanja i osvetnička ljudska psihologija među partizanima koji su se svetili, pojačana činjenicom barbarskih zločina ustaša kakve *Zapad* nije doživio, te nastavkom zločina poražene ustaške vojske u času kad je kontinentom vladao mir. Da zločini partizana (koristi se još jedna floskula „*zločin je zločin*“, koja poput prethodno spomenutih ne razlikuje zločin terorista od „*zločina*“ policajca koji ga je likvidirao) nisu bili izolirani od sličnih zbivanja širom *Evrope* - to masovnijih što su postupci okupatora i njihovih kvislinga bili brutalniji – brojčano, s pozivanjem na izvore, ilustrira *Nikola Visković*, što možete opširnije pogledati u tekstu „[Korijeni i izdanci](#)“. Dobro konstatira [Josip Manolić](#) u memoarskoj knjizi „[Politika i domovina](#)“:

„*Pobjednik u Drugom svjetskom ratu je sudio, kako kod nas tako i u svim zemljama Europe, diktirao mir, i nametao svoju „pravdu“ na temelju svojih zakona, ma koliko oni bili nedemokratski, i taj se povjesni tijek ne može promijeniti.*“

Navest ću primjer iz knjige: „[Ubijanje SS-ovaca](#), *Lov na najgore ratne zločince u povijesti*“ ([download](#), englesko izdanje), koliko osvetnička mržnja može izobličiti psihologiju žrtava (niz primjera koje ću navoditi upravo su iz te knjige):

„*Nema nikakve sumje u to*“, napisat će poslije *Ferencz*, „*da su mi iskustva na dužnosti istražitelja zločina u nacističkim centrima za istrebljenje ostavila neizbrisive traume.*“ *Najsnažniji dojam na njega je ostavio logor Ebensee. Nakon oslobođenja, „neki su zatvorenici uhvatili jednog čuvara, pripadnika SS-a, u pokušaju bijega. Sudeći po nasilnosti napada, taj je čovjek mogao biti i zapovjednik logora. Prvo su ga nemilice tukli. Potom ga je svjetina vezala za jednu od metalnih ploča kojima su se tijela spuštala u krematorij. Ondje se živ polagano pekao, jer su ga nekoliko puta spuštali i dizali iz peći*“. *Gledao sam sve to i nisam činio ništa*“, zapisat će poslije *Ferencz*. „*Čak i da sam to mogao spriječiti, to mi nije bilo u opisu posla. A iskreno govoreći, nije mi se ni pokušavalo.*“

Tko shvaća ljudsku psihologiju, patnje žrtava, floskularnost izjava da je žrtva samo žrtva i da je svaki život vrijedan, da je zločin samo zločin, shvatit će i temeljem ovog primjera ogorčenu [osvetoljubivost partizana](#) (a srpskih napose, jer konačno – nisu li upravo Srbi bili najveće žrtve ustaškog režima?). Uostalom, jednostavno pretraživanje interneta pokazuje niz slika ustaških i četničkih zločina – uživali su ne samo u klanju već i u dokumentiranju istoga – ali ne i partizanskih. O preživjelim izravnim svjedocima njihovih zlodjela da ne pričamo. Konačno, nije li *Vladko Maček* ([1](#), [2](#)), koji je prvo zatočene komuniste predao ustašama, potom par mjeseci „vikendirao“ u *Jasenovcu*, da bi se pridružio ustašama pri bijegu, pisao u svojim „*Memoarima*“:

„Za razliku od četnika i ustaša, partizani nisu nigdje činili masovnih pokolja... Kako su se Nijemci, a s njima i ustaše, povlačili prema Zapadu, to su partizani, čim su došli u koje hrvatsko selo, likvidirali prvake HSS. Ustaše i četnici ubijali su narod masovno, zaslijepljeni mržnjom. Komunisti su ubijali hladnim razumom sve one za koje su držali da smetaju učvršćenju komunizma.“

Iako priznaje da su ustaški i četnički zločini bili masovni, mnogo veći od partizanskih, nije se sposoban izognuti relativizaciji slijedeći svoj antikomunistički „instinkt“. Tako doznajemo da je, čini se, ubijanje vođeno „*hladnim razumom*“ mnogo gore od onog „*zaslijepljenošću mržnjom*“, ma koliko potonjeg bilo više i ma koliko teško može biti bolje ili gore. Uostalom, valjda se partizanska „*zaslijepljenost mržnjom*“, zarad likvidacija voljenih u logorima i pogibije drugova u času kad je rat na kontinentu bio završen, niti ne računa. Prisjećajući se i njemačkog zgražavanja ([1](#), [2](#)) nad zločinima ustaša, navedimo odlomak iz [knjige](#) *Keith Lowe*-a, „*Savage Continent: Europe in the Aftermath of World War II*“:

„Nacisti i njihovi saveznici ne samo da su donijeli novu, ubojitu kvalitetu rasnim stavovima, već su promovirali mržnju među suparničkim etničkim skupinama kao sredstvom da ih podijele i osvoje. Tako su skupine poput UPA u Ukrajini ili ustaše u Hrvatskoj ne samo podučavale kako provoditi masakre velikih razmjera svjedočeći holokaustu u bliskim prostorima, već im je data mogućnost da sami izvrše genocide. Ništa od toga nije se dogodilo u zapadnoj Europi. Nacistička brutalnost na zapadu bila je daleko blaža, genocid nad Židovima dogodio se prilično izvan vidokruga stanovništva, a natjecateljske nacionalističke tenzije rijetko su bile problem.“

koji jasno obrazlaže brutalnost osвете u zemljama „*nižih rasa*“, u odnosu na one vršene na *Zapadu*. Spomenimo da su i na *Zapadu* tijekom rata bile egzekucije bez suđenja, uhvaćenih nacista, čim bi im se ispod pazuha otkrio utetovirani znak SS. Partizani su odmah prepoznali zlo i s njim se nasilno obračunali (štogod danas mnogi mislili o tome), ukoliko se zločinci nisu uspjeli prikriti ili pobjeći iz zemlje na *Zapad* – iz razloga spomenutog u citiranom odlomku, ali i stoga što je tamo bio drukčiji odnos spram njih. Kvazihuman, ali ih je to spasilo zaslužene kazne. Odnos *Nijemaca* i *Austrijanaca* (ishodišta nacizma) prema njima bio je sličan odnosu suvremenih *Hrvata* i *Srba* spram aktualnih ratnih zločinaca iz nedavnog rata, a slično je bilo i u domovini fašizma, *Italiji*. S druge strane, *Amerika* je žmireći vodila pragmatičnu (u najgorem smislu) politiku, posebno inspiriranu početkom hladnog rata – tko te jebe što si radio za prošlog rata, ako sada budeš radio za nas! *Južna* pak *Amerika*, koja uglavnom nije učestvovala u svjetskom sukobu, pružila je svestrano utočište izbjeglim nacistima preko kanala „*štakorske veze*“ u organizaciji *Crkve*, naročito *Argentina* u vrijeme *Perona* i njegove pretjerano hvaljene supruge Evite. Tisuće *SS-ovaca* izvlači se nekažnjeno, pa i *Eichman* koji je koncem rata pobjegao iz pritvora (*Saveznici* nisu znali njegov identitet). Bijegu utjecajnih nacista pomažu i *švicarska vlada* te *Crveni križ*! Mada je na jednom od *Nürnberških suđenja* 14 nacista osuđeno na smrt vješanjem, kazna je izvršena samo za četvero, dok su ostali oslobođeni već 1958. godine.

U međuvremenu, *Vatikan* sudjeluje u tajnom iseljenju na tisuće nacifašista, uključivo i ustaša:

„*Vatikan je, dakako, najveća pojedinačna organizacija koja sudjeluje u ilegalnome preseljenju emigranata*“, *stoji u tajnome izvještaju, iz svibnja 1947. godine, koji je američko veleposlanstvo u Rimu poslalo State Departmentu u Washingtonu.* „*Vatikan dodatno opravdava sudjelovanje željom da infiltrira, ne samo u europske, nego i u latinoameričke zemlje, ljude svih mogućih političkih uvjerenja, pod uvjetom da se protive komunizmu i da su naklonjeni Katoličkoj crkvi.*“

Papa Pio XII naime osjeća veliku ugroženost zbog uspona sovjetskog ateističkog komunizma i općeg slabljenja *Crkve*, te se zalaže za pomilovanje osuđenih nacista i pomaže onima koji bi se pridružili borbi protiv globalnog komunizma. Zarad nepodnošenja bezbožnog komunizma, *Crkva* se u cjelini prodala *Đavlu*.

S druge strane, još 1946. godine *Truman* potpisuje tajnu zapovjed da se njemačkim znanstvenicima dopušta dolazak u *SAD* zbog razvoja američkog raketnog programa. Više od tisuću nacista i njihovih suradnika tako je –

posredstvom operacije zvane „*Spjalica*“ („*Paoerclip*“) - započelo raditi u *Americi*. Najpoznatiji, ratni zločinac [Wernher von Braun](#) - oficir SS-a čije su rakete V-1 i V-2 ubijale stanovnike *Londona*, odveo je ljudski rod na *Mjesec* - zahvaljujući pragmatičnom pristupu svojih novih poslodavaca, kojih je etika prvenstveno u korelaciji s dolarima, uspjehom i svjetskom prevlašću, još je 1945., skupa sa 127 raketnih stručnjaka koji su razvijali smrtonosne rakete, sklopio ugovor za nove poslodavce i emigrirao u *Ameriku* (i *Sovjeti* su „*primamili*“ izvjestan broj njemačkih raketnih stručnjaka). Smatra se da se oko 10000 nacista uspješno uselilo u *SAD* i dobilo državljanstvo, od kojih su tek neki (kad više nizašto nisu mogli poslužiti, izručeno u *Evropu*. Poput ustaše *Artukovića*, primjerice. Godine 1947. oko 8000 pripadnika SS-a putuje u *Kanadu* i *SAD* temeljem lažnih dokumenata. SS-ovac [Klaus Barbie](#) - „*Lyonski mesar*“ - francuski ratni zločinac koji je tek mnogo kasnije (kad je *Americi* postao nepotreban) izručen *Francuskoj*, radi pod vlastitim imenom za američku vladu (što notorna *hrvatska Wikipedia* uopće ne spominje!), štiti ga *CIA*, a zaslužan je za lociranje i potonje smaknuće *Che Guevare*.

Istovremeno konzervativni južnoamerički režimi (posebno *Argentina*, *Brazil* i *Paragvaj*) objeručke prihvaćaju uglavnom crkvenu isporuku bježećih od pravde nacista, od kojih mnogi nastavljaju život bez promjene imena. Tako sadistički *dr. Mengele* kojeg se preživjeli logoraši s jezom prisjećaju zarad neljudskih pokusa koje je vršio nad njima, uživa u *Brazilu* pod pravim imenom, na farmi kraj *Sao Paola*, dok *Martin Borman* živi u *Paragvaju*. *Eichmana* su operativci izraelske tajne službe *Mossad* uhvatili u *Argentini* i protuzakonito ga, vladinim avionom prošvercali na suđenje u *Izrael*. *Mengele* čak bez problema odlazi na skijanje u *Švicarsku* gdje ga časne sestre skrivaju u samostanu mjesta *Günzburg*, gdje i umire u starosti od 75 godina. Dok *Peron* i njegova *Evita* štite naciste i sve rade kako bi ih, skupa sa njihovim kvislinzima, privukli u *Argentinu* dajući im državljanstvo bez prava izručenja, dotle *argentinski predsjednik Menem* 1992. biva prinuđen predati *Izraelu* 40 kutija pročišćenih dokumenata (koji ne kompromitiraju njegovu državu u vabljenju i zaštiti zločinaca) o nacistima u *Argentini*, a čuvenom lovcu na nacističke ratne zločince [Wiesenthalu](#) predaje i dva dosjea o *Bormanu*.

Izrael i njegova tajna služba *Mossad*, posebno su poglavlje u priči o nacističkim ratnim zločincima, no povežimo to sa sudom – posebno *Hrvata* – o jugoslavenskoj tajnoj policiji [Udbi](#) (od 1966. naziva se *Služba državne bezbednosti* – *SDB* – mada je njeni kritičari uglavnom prozivaju prvim imenom), koja je navodno vršila nezapamćene zločine (ubojstva, infiltracije u krug ekstremne emigracije i slično), nimalo različite od djelovanja mnogo razvikanijih službi

drugih država, naročito onih koje se uvijek nameću kao uzor demokracije. Američka CIA je znana po svojim operacijama širom svijeta, koje uključuju prislušivanja, ubojstva, otmice i mučenja ljudi s američke liste terorista. Spomenimo samo mučenja u tajnim zatvorima širom svijeta (hrvatska vlada čak je dozvolila [slijetanja na Čilipe](#) aviona koje je CIA koristila za nelegalni prijevoz zarobljenika osumnjičenih za terorizam u treće zemlje poput *Uzbekistana* ili *arapskih država*, gdje se obavljaju saslušanja uz mučenja i zlostavljanja uhićenih, posebno ako ih se povezuje s *al-Qa'idom* ili *talibanima*). U izvještaju nevladine organizacije *Amnesty International* (AI)

„...se iznosi podatak o približno 1000 letova u izravnoj vezi sa CIA-om, a prema podacima te nevladine organizacije CIA je koristila uglavnom europski zračni prostor. Osim Hrvatske, spominju se i Češka, Njemačka, Grčka, Italija, Makedonija, Malta i Rumunjska. Inače, prije nekoliko mjeseci Amnesty je objavio da se među jedanaest tisuća zatvorenika u američkoj bazi Guantanamo na Kubi nalaze i zatvorenici koji su u taj logor transferirani iz Hrvatske. Amnesty je utvrdio da je većina zarobljenih transferirana iz Afganistana, Pakistana i Iraka, a manji dio iz Hrvatske, Albanije, Bosne, Makedonije, Gambije, Indonezije, Italije, Jordana, Kenije, Libije, Malezije, Sudana, Tanzanije i Zambije. Američka državna tajnica Condoleeza Rice priznala je da su zrakoplovi CIA-e Europu nadlijetali u čak 800 navrata te da su europske obavještajne službe upoznate s tim aktivnostima.“

Usput, u vojnoj bazi *Guantanamo na Kubi* (okupiranom teritoriju suverene države!), godinama se – na neodređeno vrijeme, bez ikakvog suđenja - drže osobe osumnjičene za terorističku aktivnost. Što pak reći o velikoj operaciji CIA-e, koja je novac za financiranje nikaragvanskih kontraša financirala [prodajom droge](#) građanima *Los Angelesa* i drugih američkih gradova, daklem drogiranjem vlastitih državljana! Izraelski *Mossad* (kao i sama država), jedna od najefikasnijih svjetskih tajnih službi, je posebna priča. Kako po svojim uspjesima (*Udbini* uspjesi nazivaju se zločinima), tako i protuzakonitom djelovanju širom svijeta. Kratkoće radi, navodim tek neke njene uspjehe s [Wikipedie](#):

- *Lociranje i kidnapovanje naciste Adolfa Ajhmana*
- *Pomoć u imigraciji etiopskih Jevreja u Izrael.*
- *Likvidacija odgovornih za Minhenski masakr na Olimpijskim igrama [1972.](#) i Aferu Lilehamer.*
- *Kidnapovanje Mordehaj Vanunua (Mordechai Vanunu) u Italiji*

- *Dobavljanje visoko osjetljivih informacija o iračkom nuklearnom reaktoru Ozirak koji je uništen u izraelskom vazдушnom napadu 1981.*
- *Dobavljanje obaveštajnih podataka za izraelske vojne operacije, hiljade milja od Izraela, na primer za Operaciju Entebe.*
- *Likvidacija Abu Džihada.*

Djelovanje *Židova* proteže se u godine prije formalnog osnivanja *Mossada*. Nakon rata skupina židovskih partizana - koju su financirali *Britanci* - „*Nokmim*“ hvata *SS-ovce* i sami im sude. Napose govori o osvetničkom moralu i beskrupuloznosti ove tajne službe (koja radi, naravno, uz znanje vlade) suradnja sa [Ottom Skorzenyjem](#), *SS pukovnikom*

„... koji je komandovao akcijom oslobađanja svrgnutog italijanskog diktatora *Benita Musolinija*, akcijom kidnapovanja sina *Mikloša Hortija* u *Mađarskoj* (kako bi *Mađarska* u *Drugom svetskom ratu* ostala na *nemačkoj strani*) kao i po organizaciji jedne od najznačajnijih baza *SS organizacije* [ODESSA](#) u *Frankovoj Španiji*.“

Naime, kad je *Izrael* stekao spoznaju da *Egiptu* u formiranju raketnog programa pomažu neki nacistički raketni inženjeri, *Mossad* je sklopi sporazum sa *Skorzenyjem* kojim je on učestvovao u njihovoj likvidaciji (čak i lično). Zamislite ovaj moral: nacistički *SS pukovnik* učestvuje u likvidaciji svojih bivših drugova, a angažiraju ga *Židovi* čiji holokaust su nacisti provodili. Pošten čovjek da ne povjeruje! *Židovi* više ne iskazuju milosrđe, vodi ih [Tora](#): „*Ne iskazuj milosrđe – život za život, oko za oko, zub za zub, ruka za ruku, noga za nogu*“. Radi se, naprosto o hladnoj osveti.

Predugo se detaljno u ovom relativno kratkom tekstu osvrtni na denacifikaciju koju je navodno „*slobodni svijet*“ uspješnije proveo od jugoslavesnkih partizana, a koja se svodila na kombinaciju početnih likvidacija bez suđenja, potonjih suđenja glavešinama uz naknadno sniženje kazne mnogim osuđenicima, preko pragmatičnog oprosta njihovih zločina, u zamjenu za sudjelovanje u jačanju zapadnih oružanih snaga i učešće u razvoju raketne tehnike, kao i špijunskoj aktivnosti u korist *Zapada* u hladnoratovskom miljeu. I naprosto običnom, za žrtve zločinaca ponižavajućem pružanju utočišta njihovim krvnicima. Primjerice, *Elfriede Huth*, zloglasna čuvarica u ženskom koncentracionom logoru [Ravensbrück](#), dobila je američko državljanstvo, čak se prikrija udavanjem za *Židova* čiji su roditelji skončali u konclageru! Nakon njegove se smrti vratila u *Njemačku* koja ju nije sudila, i živjela od američke socijalne pomoći! I dan danas

bivši *SS-ovci* i njihove obitelji [primaju njemačke mirovine](#)! Nemali broj nacista nakon rata [živi u Zapadnoj Njemačkoj](#), obavljajući čak visoke dužnosti za vladu. Primjerice, *Kurt Lischka*, zapovjednik *Gestapa* u *Parizu* radi pod vlastitim imenom kao sudac u *Kölnu*. Ipak je, tek 1980-te osuđen na 10 godina zatvora. [Reinhard Gehlen](#), visoki oficir *Wermachta*, predao se *Amerikancima* i potom sudjelovao s njima u špijuniranju država *Varšavskog pakta* tijekom hladnog rata, potom kontaktirao s *Adenauerovom* vladom i sudjelovao u organizaciji zapadnonjemačke obavještajne službe, ali i pomagao u bijegu nekih nacističkih zločinaca. Osnivač je obavještajne, tzv. „*Gehlen organizacije*“ koja je zapošljavala na stotine bivših pripadnika *Wermachta* i nacista („[The CIA and Nazi War Criminals](#)“), koju su *Amerikanci* prenijeli u nadležstvo *SR Njemačke*, a postala je jezgro spomenute *Savezne obavještajne službe (BND)* čiji je bio predsjednik. Žalosna je [činjenica](#), da je jedna od povijesnih rodonačelnica fašizma, današnja *Njemačka*, za *Hrvatsku* – ovakvu kakva jest – postala uzor demokracije skoro tričetvrt vijeka nakon kraja svjetskog sukoba, mada je [denacifikacija](#) ([1](#), [2](#)) u njoj – kao i u nizu zapadnih, u to vrijeme fašističkih zemalja – izvršena tek površinski, ofrlje (praktički napuštena započinjanjem „*hladnog rata*“ među negdašnjim saveznicima. Uostalom, i [današnja situacija](#) nije baš bajna), s kozmetičkim učinkom suđenja vrhovnim glavarima i začetnicima užasa, ostavljajući niz drugih na značajnim funkcijama u državnoj upravi i poduzećima, privatnim firmama, znanstvenim institutima, akademijama,..., upotrebljavajući njihova znanja i često najbestijalnija „*dostignuća*“ u vlastite svrhe, a mnogih se tek pri kraju njihova života kao beskorisnih – „*dokazujući*“ zapadnjačku demokraciju – [odrekli](#), sudeći im i izručujući ih, poništavajući državljanstvo koje su im dali kao sklonište od pravde, kad su mlade generacije koje ništa ne znaju o tim prošlim vremenima sažaljevale „*jadne*“ starce, postavljajući pitanje zašto im uopće treba suditi? Najjednostavniji odgovor je, *jer ratni zločini ne zastarijevaju*, a one druge neka svatko sam potraži. Društveni, politički i znanstveni život poraženih fašističkih država bio je premrežen onima koji su shvativši promjenu vremena i paradigme, po pragmatičkoj američkoj mudroliji „*ne možeš li ih pobijediti pridruži im se*“, to i učinili.

„[Mnogi](#), duboko povezani s kolegama nacističke prošlosti mogli su napraviti u *Saveznoj Republici Njemačkoj* nakon 1949. nesmetane karijere. S „opranim“ (krivotvorenim) potvrdama, kao (navodne) žrtve „verificirane“ od komisija i sudova, otišli su natrag u politiku, sudstvo, upravu, policiju i sveučilišta; često pod lažnim imenima i često uz pomoć mreža („štakorskih linija“) starih drugova ili „klika“. Tako su pedesetih godina više od dvije trećine višeg osoblja *Bundeskriminalamta* (*Federalni kriminalistički policijski ured Savezne Republike*

Njemačke, pod izravnom upravom MUP-a) činili bivši pripadnici SS-a (na Nürnberškom procesu proglašenom kriminalnom organizacijom; poput HDZ-a u Hrvatskoj, gdje se vjerojatno čeka zastara prvostupanjke presude).“

Opće je poznati slučaj bivšeg *Generalnog sekretara UN, Austrijanca [Kurt Waldheim](#)*-a (o čijoj sramotnoj biografiji *hrvatska Wikipedija* opet krije detalje!) kojeg je *Jugoslavija* još 1947. godine proglasila ratnim zločincem, temeljem čega je uvršten na *listu ratnih zločinca UN*.

„Valdhajm je učestvovao u borbama na Kozari u leto 1942. godine, kada je oko 68 hiljada muškaraca, žena i dece srpske nacionalnosti oterano u ustaški koncentracioni logor Jasenovac. Valdahjma je zbog zasluga u bici na Kozari odlikovao hrvatski poglavnik Ante Pavelić. Tek posle izbijanja afere o njegovoj mračnoj nacističkoj prošlosti, koje su prve objavile u svet beogradske novine (V. Novosti), Valdhajm je na sve načine pokušavao da dokaže da je bio samo vojnik i da nije odgovoran za ratne zločine nad civilima. Vašington i London su ga, međutim, stavili na listu osoba kojima je zabranjen ulazak u SAD i Ujedinjeno Kraljevstvo... Iako je njegovo ime bilo na listi ratnih zločinaca UN, i mada su za njegovu ratnu prošlost znali i SSSR, i Amerika i Britanija i Jugoslavija, osnivači Ujedinjenih nacija, on je ipak u dva mandata bio cenjeni generalni sekretar svetske organizacije.“

Prije funkcije u *UN* dogurao je do austrijskog *ministra vanjskih poslova*, dok je nakon nje postao *austrijskim Predsjednikom*. Unatoč otkrivanju njegove prošlosti, osudi svjetske židovske zajednice, spoznaje da je *CIA* još 1945. znala detalje njegove biografije i protivljenju svjetske javnosti, *Austrija* nije željela poništiti njegov izbor. Dapače, nakon što se nije kandidirao za drugi mandat, *„postavljen je za počasnog člana KHV Welfia Klosterneuburg, rimokatoličkog studentskog bratstva... Godine 1994. papa Ivan Pavao II dodijelio je Waldheimu viteški orden u obliku Pija IX., a njegovoj supruzi iskazao papinsku čast“*.

Povijest je, kako volim reći, termodinamika ljudskog roda. U njoj, po sili stvari učestvujemo svi, u ulogama različite djelatne a napose etičke značajnosti, ali za njeno shvaćanje nisu svi sposobni. Zato postoje povjesničari, nažalost iz čijeg skupa tek neindoktrinirani, nacionalno nepreparirani, skloni staviti svoje subjektivne prosudbe u stranu pred tumačenjem objektivnih činjenica, oni koji shvaćaju razliku između povijesti svoje obitelji i povijesti druš(a)va koje proučavaju, jednom rječju – pošteni znanstvenici, zaista doprinose njenom shvaćanju i jedini su relevantni podučavatelji povijesti većini. Danas, kad se širom

svijeta nacionalnost i državnost tretira kao neka velika vrijednost koja zasjenjuje općeljudske humane karakteristike (primjerice, ne postoji pošten ili nepošten Hrvat, Srbin, Bošnjak, Amer, Nijemac ili Rus – postoje samo poštenu i nepoštenu ljudi), spomenuti povjesničari i njihov objektivni pristup znanosti su u manjini. Povijesti nije dano donositi moralne sudove, ona se bavi istinama, a nedovoljno etički odgojeni ljudi – čemu doprinose obitelj, školstvo čiji su programi pod nadzorom države u korist vladajućih elita, i mediji – sami nisu sposobni formirati ispravne, humanističke moralne sudove, sagledavajući povijest u cjelini odnosa, kako između naroda, tako i konteksta vremena te pripadajućeg mu morala. Svaka obitelj ima pravo žaliti za svojim pogubljenim *SS-ovcem, komunistom, ustašom, četnikom* ili ma kojom „žrtvom“ s ma koje strane, ali je nastrano javno žaliti za pogubljenjem pripadnika režima – kad već nije išlo drugim putem – koji je nanio tolika zla svijetu. Treba obitelji prepustiti žal, ali društvo mora podučavati istinu. Kako je širom *Evrope* (i svijeta) bilo masovnih pogubljenja bez suđenja, pripadnika nacifašističkog pokreta i njihovih kvislinga – sve dok se psihologija masa (vođena i osvetama) nije smirila toliko da se organiziraju suđenja – dok obavještajne službe i dan danas djeluju širom svijeta protupravno i mnogo nemoralnije negoli je to činila *Udba*, nazivajući svoje djelovanje zaštitom nacije a stanovnici regije djelovanje jugoslavenske tajne službe atribuiraju kao zločinačko, mada je ona (protuzakonito i nemoralno, upravo kao i spominjane tajne službe svijeta) na podjednak način štitila državu i njen ekonomsko-politički poredak, ne vidim da širom svijeta narodi sude gnjevu antifašista koji su se svetili fašistima (nevine žrtve je sasvim neproaktivno spominjati, jer bih htio želio vidjeti jedan jedini sukob u povijesti čovječanstva bez nevinih žrtava), ili svoje službe proglašavaju zločincima, izuzev inostrane, uvjetovano ideološkim razlikama između prosuditelja i prosuđenog. Pa tako *KGB, Stasi, Securitate* i *Udba* – koje su se služile prema vani i prema unutra podjednakim metodama kao one koje smo spominjali (*CIA, Mossad*) to jesu, a potonje kao nisu! Kako piše *Manolić* u spominjanoj knjizi, *Udba* je među političkim zatvorenicima vrbovala svoje doušnike, na što su neki pristajali, manji broj ucjenjenih a veći dio zarad smanjenja kazni, pak su onda i odlaskom u emigraciju nastavili djelovati kao njeni agenti.

„U svim zatvorskim sustavima svijeta obavještajne službe kao najprikladnije suradnike biraju upravo ljude koji se nalaze na izdržavanju kazni. Zatvorenici tada razmišljaju samo o jednom: kako se dokopati slobode ili pak boljeg zatvorskog tretmana. Velik broj onih koji su izašli iz zatvora i ostali u zemlji, a još više onih koji su emigrirali, učinili su to uz pomoć obavještajnih službi i pred tom činjenicom ne treba zatvarati oči. Služba je to činila na sebi svojstven način. Nisu bile u pitanju prisile, ucjene, iako je i njih bilo, već najčešće zainteresiranost

osuđenika da skrate vrijeme izdržavanja kazne, o čemu je u međuvremenu dosta pisano.“

Daklem, u svijetu špijunaže, pa tako i one jugoslavenske, ništa novo. Ne vidim razloga drukčije suditi jugoslavensku tajnu službu od analognih službi drugih zemalja, posebno u kontekstu poslijeratnih zbivanja obrani zemlje (upadanje tzv. [Križara](#) – pod okriljem *Katoličke crkve*, [otmica](#) američkog putničkog aviona, ubojstvo [ambasadora Rolovića](#), eliminaciju ubačene terorističke [„Bugojanske grupe“](#), i sličnih nasilnih čina ekstremne, naročito ustaške i proustaške emigracije, ali i borba protiv zaostalih *Mihailovićevih* četnika). Interesantno da *Hrvatski Sabor* nije bio toliko tankočutan u slučaju otmičara aviona *Zvonka Bušića* kao u osudi komunističkih zločina i zločinaca, tražeći rezolucijom njegovo puštanje na uvjetnu slobodu s izdržavanja doživotne kazne zbog pogibije američkog policajca u terorističkom činu koji je izvršio sa svojim suradnicima, što je kasnije podržao i *HHO*. Zahtjev je odbijen, i tek 2008. je pušten na uvjetnu slobodu te deportiran u *Hrvatsku*. [Ubio se](#), razočaran političkom situacijom u zemlji. Povijest nije ravna i tanka linija, već ima svoje odvojke, rukavce, lutanje kojima može u onih koji su izgubili njen glavni tok, izazvati nesnalaženje i mržnju (vodi li znanstvenika mržnja, bolje da se ne bavi naukom), a tumačenja koja podastiru narodu samo će jačati želju za revašizmom prema drugim narodima. Prosjek se vodi paradigmom da su mu uvijek krivi neki drugi – i to u cjelini, bez izuzetka – dočim sebe brani tezom da je zločin uvijek individualni čin (prema tome, zločin nad *Hiroshimom* i *Nagasakijem* bio bi isključivo stvar pilota i posade koji su ispustili nuklearne bombe, bez ikakve veze s američkom vladom i američkim građanima!). Tako se onda narodi dijele na griješne i bezgriješne, što su *Židovi* stoljećima osjećali na svojoj koži od „*ispravnih*“ kršćanskih naroda. Povijest se proučava, a ako se želi čemu suditi s moralnog gledišta, onda to prvenstveno treba činiti aktualnim zbivanjima i potezima vlastitih država (vlada), u skladu s epohi primjerenim moralom. Reklo bi se kako u tome ljudski rod kasni u fazi, ali istina mnogo više govori o njegovoj prirodi. Radi se naprosto o prilagodljivosti i strahu masa od elita koje su mu nametnule vlast i „*jedini ispravni*“ sistem, naravno na svoju korist, i odatle ne samo čuvena „*hrvatska šutnja*“, već i ona svih naroda svijeta pred aktualnim svojim gospodarima. Jezik se razveže tek smjenom vlasti, a i onda tek koliko nova vlast dopušta. Svaka čast izuzecima, koji se potom blate kao izdajnici, antidržavni elementi, plaćenici koji rade za „*Judine škude*“, nedomoljubi, prčka im se po intimi kako bi se što više u javnosti degradirala njihova vjerodostojnost detaljima koji s njihovim radom nemaju nikakve veze, i slično. Što se državotvorstva tiče, dobro je pročitati i drugu *Manolićevu* knjigu: „[Špijuni i domovina](#)“, da se svakom poštenom čovjeku državotvorstvo zgadi za sva vremena,

kad uvidi kakav je mulj, konglomerat poštenjaka, lopova, izdajnika i najobičnijih kriminalaca - i s kakvim kriminalnim (neetičkim) postupcima - formirao državu, koristeći u koristoljubive svrhe krv naivnog topovskog mesa zaluđenog uzvišenim floskulama (drugi narodi regije nemaju razloga likovati). Ali, ogromnoj većini sve to danas nije ni važno, jer: „*Imamo Hrvatsku!*“. Pa, zašto bi se onda partizani - narodnooslobodilačka vojska koja je pobijedila fašizam i obranila svoju državu – zamarali načinom na koji je to postignuto, jer: „*Pobijedili smo zlo!*“.

Djelovanje ljudi raznoraznih ljudski prihvatljivih ili neprihvatljivih interesa pokreće povijest, ali njeni sudionici i potomci potom nisu sposobni objektivno sagledati cjelinu i rezultate svog djelovanja. Stoga svijet već tisućljećima jeste kakav jeste, a najobičniji virus i strah od njega sposobni su u glave uliti više pameti negoli cjelokupno, nacionalnim interesima (a to su skoro uvijek naprosto interesi vladajućih i onih u čije ime – to je samo čisto formalno narod – vladaju) indoktrinirano obrazovanje. Jasno, i to je samo privremeno, dok opasnost ne mine ili se ne izborimo s njom, baš kao što se svijet ujedino protiv fašizma u jeku borbe protiv njega, ne propitujući suviše svoje postupke. A potom počinju uzajamna predbacivanja, posebno između poraženih i pobjednika, od koji bi prvi po svaku cijenu htjeli aposteriorno obrazložiti svoja djelovanja nabacujući se na ona pobjednikova, kako bi pred svijetom i samim sobom opravdali vlastite zločine: „*I vi ste ih činili, koje nas onda imate pravo prozivati!*“. Povijest, dakako, nije egzaktna znanost čija tumačenja i predviđanja mogu nedvosmisleno dokazati ili oboriti pokusi i promatranja. Ona je, uslijed magle proteklog vremena koja ju prekriva i čestog neraspolaganja ključnim dokumentima (vole države uništavati ili u arhivama ohohovremena čuvati dokumente ključne za dokazivanje svoje aktualne uloge u zbivanjima), podložna raznoraznim interpretacijama, no njena srž za objektivnog povjesničara mora ostati netaknuta, inače se više ne radi o povijesti nego kaotičnoj zbruci zbivanja kojima je iluzorno tražiti uzroke.

Da završim povratkom na regiju bivše *Jugoslavije*, gdje ne samo da su događaji za površnog promatrača izgledali zbrkani, već i mnogo više sijaset njihovih tumačenja koja zasjenjuju bit. Prisjetimo se dijela navedenog citata iz knjige *Keith Lowe*-a: „*Nacisti i njihovi saveznici ne samo da su donijeli novu, ubojitu kvalitetu rasnim stavovima, već su promovirali mržnju među suparničkim etničkim skupinama kao sredstvom da ih podijele i osvoje.*“, kojeg treba istinski shvatiti. Partizani, predvođeni komunistima, mada oni u većini to nisu bili (nije li onda van logike samo *Partiju* optuživati za bleiburška zbivanja?), su isključeni iz teze o „*mržnji između etničkih skupina*“, jer su narodnooslobodilački pokret upravo formirali na zajedništvu etnija kontra mržnje i zavade među narodima bivše

države. Zato nije istina da su na „*križnom putu*“ stradavali *Hrvati* (ostale, hrvatski nacionalšovinisti i neofašisti uopće ni ne spominju), već su to bili ustaški zločinci kojih je - u perspektivi zlodjela koje su vršili - hrvatstvo bila sasvim nebitna karakteristika. Zločini nad talijanskom i njemačkom manjinom (*volksduetcheri*, [*folksdojčeri*](#)), te njihovo naknadno protjerivanje (*Talijanima* je dan izbor; [*optanti*](#) – otići ili ostati) iz zemlje, kako god to nemoralno izgledalo, imalo je povijesno opravdanje u iredentističkim težnjama dobrog dijela njih, i stavljanja u službu nacifašizma u zlostavljanju građana vlastite države. Postupalo se, nažalost, upravo kao i danas – krimen manjine, a svakako ne svih, prenosi se na cijelu populaciju. Slično povijesno opravdanje može se naći i za [*Goli otok*](#) (o kojem *Hrvati* najviše jauču, mada su najpogođeniji bili *Srbi* i *Crnogorci*), a ponavljam – na povijesti nije da daje etički sud. Onima pak koji se uživljavaju sudeći zbivanjima i ljudima prošlosti, savjetujem da razdijele subjektivne osjećaje obitelji učesnika zbivanja od povijesnog proučavanja, a ako toliko žele dokazati svoju moralnost i navodnu ljudskost iza koje se kriju, neka se okrenu prosuđivanju i kažnjavanju aktualnih zločina i zločinaca svojih naroda. Dijelite pravdu koju zastupate sebi i svojim, u kontekstu događaja koje ste zajedno kreirali, namjesto da se prepucavate oko zbivanja u kojima uglavnom niste učestvovali, koja više ne možete promijeniti, koja su nepovratna, prekrivena prašinom vremena, a koja niste previše sposobni razumijeti. „*Hic Rhodus, hic salta*“, što bih ja malko promijenio u *Nunc est tempus, nunc salta!* (*Sad je vrijeme, sad skači!*). Neće nas buduće generacije pamtit po tome kako smo prosuđivali svoje pretke, već kako smo postupali u vremenu kojem pripadamo.

P.S.

Autor teksta, znajući apriornu (nazovimo je biblijskom) vrijednost ljudskih života, baš kao i činjenicu da je ljudi u praksi svojim djelovanem sami snižavaju ili povećavaju, priklanja se znanstvenom tumačenju povijesti, svijestan da u okviru njenog glavnog toka postoji niz individualnih sudbina koje kao takove možemo uzvisivati, prezirati ili žaliti. Želimo li shvatiti povijesna zbivanja, moramo se kloniti njihovih prosudbi temeljem subjektivnih osjećaja koji – s jedne strane razumljivo, a s druge žalosno – vode većinu ljudi. Razumijevajući, ali ne i prihvaćajući u pokušaju shvaćanja zbivanja - da se zadržim na hrvatskom dijelu nedavne regionalne povijesti - osjećaje većine koji su u svakom slučaju podložni promjenama, što slijedom događanja a što uslijed njihove podložnosti indoktrinaciji od strane svojih vođa, nikako ne prihvaćam da povijest tumači većina, emocionalno vezana za obiteljske sudbine, koje generiraju njihove stavove

spram glavne struje povijesti. Primjerice, moguće je racionalno shvatiti slijedeće podatke:

„*Usprkos svim tenzijama, [međunacionalni odnosi](#) u Hrvatskoj, čak i potkraj 1989. godine, mogli su se smatrati relativno stabilnim; tada je, naime, prema provedenim anketama, velika većina i Hrvata (65,8 posto) i Srba (72,1 posto) smatrala međunacionalne odnose uglavnom dobrima ili veoma dobrima, dok je samo 8,7 posto Hrvata i 4,5 posto Srba te odnose smatralo uglavnom lošima ili veoma lošima.*“

„*[Za konfederaciju](#), a ne punu nezavisnost, bila je i većina građana neposredno prije izbora 1990., što potvrđuje i istraživanje objavljeno u knjizi "Hrvatska u izborima '90". Dva tjedna pred prve izbore nešto manje od 52 posto građana Hrvatske bilo je za konfederaciju, a za punu nezavisnost svega oko jedanaest posto. Među biračima HDZ-a 59 posto je bilo za konfederaciju i 30 posto za nezavisnost, a među biračima SKH-SDP-a nitko nije bio za punu nezavisnost, a za konfederaciju je bilo 37 posto njih. Oko 24 posto građana Hrvatske bilo je za veću centralizaciju SFRJ; stavovi građana mijenjaju se tek s ratom, koji je u tom smislu doista državotvoran. A bio je i koristan onima koji su htjeli punu nezavisnost, oni su od njega imali izravnu korist. Osim toga, ratom su postignuti svi veliki ciljevi hrvatskog nacionalizma: međunarodno priznanje, teritorijalna cjelovitost i, što je za nacionalizam naročito važno, etnička homogenost. Zato nacionalisti slave taj rat i ne dopuštaju nam da se od njega odmaknemo.*“

„*[Na referendum](#) je izašlo 83,56 posto birača. Njih čak 94,17 posto izjasnilo potvrdno na prvo pitanje („Jeste li za to da Republika Hrvatska, kao suverena i samostalna država, koja jamči kulturnu autonomiju i sva građanska prava Srbima i pripadnicima drugih nacionalnosti u Hrvatskoj, može stupiti u savez suverenih država s drugim republikama (prema prijedlogu Republike Hrvatske i Republike Slovenije za rješenje državne krize SFRJ)?“). Za ostanak Republike Hrvatske u Jugoslaviji kao jedinstvenoj saveznoj državi, što je bila druga ponuđena opcija, glasalo je tek 1,2 posto birača“*,

ali ne i posljedično narasli globalni antisrpski šovinizam (o čemu svjedoči niz anketa iz tog razdoblja), i poraslu ustašonostalgiju, servirane prosječno nedovoljno obrazovanom i emocionalno nestabilnom puku, temeljem niza [lažnih tvrdnji](#). Zato me mišljenje naroda – mada čovjek mora živjeti u uvjetima koje mu nametne ciljano vođena većina – uopće ne zanima. Prosjek je i inače nesposoban baviti se znanošću, niti većina na vrijeme shvaća njene dokumentirane tvrdnje. Stavovi

povezani s vlastitom obitelji prilično su im čvrsti, ali u oceanu globalnih povijesnih zbivanja sasvim su izgubljeni, prepuštajući svoje duše vodstvu [neprikosnovenih](#) pojedinaca. Nekako im je lakše da drugi „*misle*“ umjesto njih, naročito ako im serviraju jednostavne zaključke, prihvatljive njihovim jednostavnim dušama.

02.07.2020.g.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>

NEKOPIRATI